

Materino gorje.

(K sliki let. „Vrtca“ str. 15.)*

I.

Dete:

Kaj obraz si zakrivate, mati?
Kaj solzé z očij vam rosé?
Nehajte, nehajte že jokati
In obrišite si solzé!

Glejte, tukaj na posteljci beli
Sestrica moja mirno leži:
Z vencem obrazek njen veseli
Danes celó na smeh se drži.

Včeraj je bridko še vzdihovala,
Danes pa ne vzdihuje več;
Včeraj milo je še plakala,
Danes se jok ne čuje več.

Kmalu spet zdrava bode vstala,
Z mano na vrt bo hitela takoj;
In tam vesela se bova igrala,
In tam lovila metuljev roj.

Toda žalosti ne umeš,
Ki jo čuti mati zdaj;
Materine ti ljubezni
Ne boš umel vekomaj.

Mati:

Tiho, tiho, dete drago!
Séstrica ne vstane več;
Šla v nebo je duša njena,
Tam bo angeljček blestèč.

Z angeljci se bo igrala,
Naju zrla bo ljubkó,
Vročé bo Boga prosila,
Da bi naju vzel v nebó.

Dete:

Kaj jokate se torej, mati?
Saj v nebesih silno je lepó,
Tamkaj prebiva Bogek zlati,
Tam je Marija in angelji ž njó.

Mati:

Prav to praviš, dete milo,
Da v nebesih je lepo;
Le samo to hrepeniva,
Da tja prideva za njo;

Angelar Zdénčan.

II.

„O mama, kaj li premišljuješ,
Zakaj okó se ti solzi?
Li kriv sem jaz, da ti vzdihuješ,
Da solzne tvoje so očí?“

In, mati, kaj li to pomenja,
Da Zalka naša spi takó?
Kdaj Zalka naša spati jenja,
Da spet vesel igram se ž njo:“

A mati sólze si otira,
Ki ji zalivajo očí,
Na malo postelj se opira,
Jokaje Slavku govori:

„O Bog, kdaj bomo spet veselí?
Pa tiho bodi, Slavko, ti:
Krilatci Zalko so odveli,
Nikdar se več ne prebudi.“

Med angeljčki sedaj prebiva
Oteta vseh je bolečin:
Na naju, ki še tu živiva,
Zrè doli z rajskih visočin.“

In mati sólze si otira,
Ki ji zalivajo očí,
Na križ udano se ozira:
„Oj bodi, ko si hotel — ti!“

Jaromil.

*) Pesniška naloga, dvojno rešena.

